

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Både hr. Ellemann-Jensen og nu sidst hr. Jes Lunde var inde på at advare regeringen mod at gennemføre denne reform med én stemmes flertal.

Jeg vil godt sige, at det ikke er et ønske. Det er ikke sådan, at regeringspartierne har sagt til hinanden: Det kører vi igennem med én stemmes flertal. Situationen er den, at såfremt partierne i Folketinget ønsker at obstruere, har de ikke den mulighed, for så er der den ene stemmes flertal. Men går man ind i en forhandling og påviser fejl og mangler, ja, så får man indflydelse. Men vi vil ikke komme i en situation, hvor der er et flertal i dette Folketing, der kunne gennemføre det, og hvor andre partier så negativt bare obstruerer. Det synes jeg skal understreges, for myten om, at regeringen bare vil tromle osv., synes jeg ikke er særlig rar. Det er ikke meningen med det hele.

Skulle man endelig komme i den situation, at den samlede plan kom til at stå alene for regeringens regning, går jeg bestemt ud fra, at langt de fleste forslag vil blive vedtaget med endog meget brede flertal alene af den grund, at hverken Venstre, De Konservative eller SF vil stemme imod forslag, de i virkeligheden er enige i, blot fordi de indgår i en overordnet plan. Jeg går derfor ud fra, at vi får dem igennem med ganske brede flertal. Principielt er vi ikke indstillet på vedtagelse med én stemme, men vi vil ikke bremses og obstrueres, når der er et flertal bag planen. Men kom an – så kan vi jo se, hvor langt vi kan nå!

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt sige til hr. Rahbæk Møller, at det samlede komplekse af lovforslag, der ligger i denne skattepakke, ikke primært er socialpolitisk. Det er ikke et fordelingspolitisk forslag i sig selv. Det er et ønske om at lempe skatten på arbejdsindkomster og forøge den på ressourcforbruget. Det sigte ved jeg SF er enig i, og jeg kan se, hr. Rahbæk Møller nikker, så det har jeg ret i. Hr. Rahbæk Møllers bekymring for de svage er fuldt forståelig, og den er også legitim, men diskussionen bekræfter mig blot i, at kun én ting er sværere end at fordele skattestramninger, og det er at fordele skattelettelser, for

så skal man til at finde ud af, hvem der har fået flest lettelser. Det betyder, at en status quo før og efter en skattereform vil blive opfattet som en stramning af dem, der ikke fik så stor en lettelse som nogle andre. Det hjørne af diskussionen synes jeg også vi skal tage fuldstændig nøgternt på og sige: Det er ikke et socialpolitisk forslag, det er af hensyn til beskæftigelsen.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jo, men hvis det er hensynet til beskæftigelsen, der er det vigtigste, kan jeg gøre opmærksom på, at vi har en række ideer til, hvordan vi kan få en større effekt for pengene, for det at bruge milliardbeløb på at give skattelettelser til de mest velstillede her i landet, er da ikke den måde, man får den største beskæftigelses-effekt på. Bevares! De vil sikkert bruge nogle af pengene til at købe noget for, der kan give beskæftigelse, men kun en del. En anden del går altså til import, noget går til opsparing osv. Hvis vi derimod bruger pengene målrettet på at sætte investeringer i gang, på at sætte uddannelse i gang, kan vi få langt flere ud af arbejdsledeskøen for pengene end ved at bruge dem til skattelettelser for de bedst stillede.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Peter Duetoft, at det da er udmærket, at regeringen nu siger, at der kan rettes i forslagene, hvis der er fejl og mangler osv. Men det afgørende og det, vi ikke rigtig ved endnu, er, hvad der efter regeringens opfattelse falder ind under begrebet fejl og mangler. Er det en fejl og en mangel, at erhvervslivet ikke er med til at rette op på vores miljø? Det synes vi. Er det en fejl og en mangel, at der er så mange tabere blandt lavindkomstgrupperne i reformen? Det synes vi også. Er det en fejl eller en mangel, at man ikke har prioriteret beskæftigelseseffekten allerøverst, sådan at det er det, der har været retningslinien for, hvordan man har sammensat de forskellige dele?

Hvis regeringen kan bevæge sig på alle disse punkter, behøver den ikke at frygte, at den skal have et smalt flertal; så er SF særdeles interesseret i at lave en aftale med regeringen. Vi siger bare til regeringen, at hvis den i stedet for vælger at sige, at der stort set ikke kan rettes i det, der foreligger her, så kommer den til at køre igennem med 90 mandater. Så vil den blive afhængig af, om der er nogle enkelte – hr. Ris-